



באסה

פנזין אוהדי הפועל ת"א

6.3.2005

גיליון 12



הפועל תל אביב מארחת את הפועל נצרת עילית – מחזור 24 / ג'יימס ג'וייס

הפועל תל אביב מגיעה למשחק מול נצרת עילית כמתאגרף שקם מן הקרשים. אותות המכות הרבות שספג מיריביו בסיבובים הקודמים עדיין ניכרים על פניו – עצמות הפנים נפוחות, חבורות רבות בשלל צבעי הקשת ושטפי דם רבים יוצרים שקיות מתחת לעיניים גם ללא מחסור בשעות שינה. אך עם זאת, המתאגרף כבר על הרגליים, מישיר מבטו לעבר יריבו וחושב על המכה הבאה שינחית. וודאי יהיו כאלו שיגידו שאני מנחוס, אבל הרי כולנו יודעים שבאגרוף אין מנחוס.

למחזור 25 מגיעה הפועל תל אביב כשבאמתחתה משאף ונטולין של 4 נקודות על פני באר שבע, ומעבר חלק על פני רמת השרון בדרך לשמינית גמר גביע המדינה. מה זה אומר לקראת המפגש הערב? לא הרבה מעבר לכך שבהרכב האדומים ימשיך לקבל קרדיט ביסקוויט שהצטיין ואף כבש את הראשון במפגש הגביע. כמו כן אסי דומב, שהחמיץ את משחק הגביע בעקבות צבירת צהובים (וכל הכבוד לאריה הרשקוביץ!), חוזר להרכב וידחק את טל חן בחזרה לעמדת הקישור על חשבון שי אבוטבול.

טור מפגשי העבר של שתי הקבוצות מצומצם מאוד. מלבד שני מפגשי גביע הטוטו בעבר (הפסד 1:0 בנצרת עילית ונצחון בחצי הגמר באצטדיון רמת גן, נפגשו שתי הקבוצות פעמיים בלבד עד כמה במשחקי ליגה – מה שלא מפתיע לאור העובדה שאנחנו בסיבוב השלישי של העונה הראשונה של נצרת עילית בליגה הבכירה, וכשבביקור האחרון שלנו בליגה השנייה, משחק העונה של נצרת עילית היה, אולי, מול בית"ר נהריה.

נצרת עילית, פרבר של חיפה כמו כל איזור 04, הפכה בשבועות האחרונים לבייבי של הליגה. קבוצה רומנטית עם מאמן סימפטי ורגוע, איצטדיון שהוא שכיית חמדה גיאוגרפית, וכלב בתור מסקוט היא באמת מתכון לכתבות צבע מתקתקות, אך ללא בבית ספרינו. מה לנו ולהפרכת השממה באזורי הפריפריה? אם אפשר היום לעשות משהו, ולו המעט ביותר, בכדי למנוע את הצלחתה של הפארודיה הזאת, שעכשיו כששקט בגבול הצפון ואין קטיושות, אי אפשר להבדיל בינה לבין קריית שמונה. הפועל חייבת לנצח היום – אם לא בשביל להתיר מעט את החבל שממשיך להתהדק סביב הצוואר, אז לפחות בשביל מיכל הדלק שלנו. מגדרה, ועד חדרה.

צונת 86-85 מחזור אחד לפני

סיוט הצונה .

הפועל מחקת פקאר שפצ. כל

תוצאה פרט לנצחון והסיכוי

לאליפות נמוט לו .

0:0 במחצית. סביבות הדקה ה 60

ודוביז כבר מתכנן לעשות חיילוף.

לכולם ברור את מי הוא מוציא.

טמ למוריס ז'אנו .

לא חולפת לה דקה ו 1:0

להפועל. הכובש - מוריס ז'אנו.

דוביז מוותר על החיילוף. אחרי

כמה דקות 2:0. שוב מוריס ז'אנו .

הפועל מנצחת. שפוצ אחז כק טיפי

לנדאו מביא לנו אליפות דרמטית.

מוריס ז'אנו

הכורה בשנת 1982.

54 שצרו ליטה.

ויפיז רבאט.

קשר .



אור שקיעות, ניחוח דק / רומנטיקנית אדומה

עוד ניצחון במלחמת הקיום first thing first: -תודה לבחורים על הניצחון המזהיר והאדיר בדרכי. זה לא רק אחרי השנתיים המקוללות, זה לא בגלל המצב הקשה העונה ובטבלה וזה גם לא בגלל שדרכי תמיד מעמיד אותנו במבחנים הקשים ביותר מול עצמנו: זה בגלל שיש משחקים (גם כאלה שהם לא דרכי) שאחריהם אתה מרגיש אחרת, משהו שכאילו מפצה אותך על כל הסבל והייסורים והדרכי האחרון היה אחד מאלה. אבא שלי, שהיה מכביסט ממוצע בגודל בינוני, תמיד היה אומר "היה צריך להיות לנו פנדל", "לא יכול להיות אדום!" והגדול מכולם" בחיים לא היה אופסידי" אחרי כל משחק של מכבי. נזכרתי בזה בעת הנטישה ההמונית של שער 11 ויש לי מסר קטן דרך החברים(מסתבר שיש כאלה) קוראי הפנזין למנהיגי ההחרמה הנטישה משער 11: שלוש אפס זה שלוש אפס זה שלוש אפס. כל השאר (אפס...), קצת פחות מעניין.

רק אתמול- נדמה היה שרק אתמול חזרנו מאשדוד עם הפסד מרגיז ומפגש אוהדים זועם בחנייה של וולפסון. והנה אני מוצאת את עצמי מסכימה עם חבר טוב שגם אם נפסיד את המשחק אנחנו יוצאים מעודדים בתחושה שמסכמת את החודש האחרון: הפועל משחקת כדורגל. הקבוצה ממעטת לספוג שערים ומרבה ליצור מצבי כיבוש, הקישור חזק ודומיננטי ובכלל, הפועל נראים טובים ועם זאת "רעים" באופי, כמו פעם. כמו שאני אוהבת. לא אמרנו ג'ק (דורון) רוביזון וחזרנו עם נקודה יקרה כל הדרך מ08 (אי שם ליד מרוקו). ומילה טובה או שתיים, לא יותר מזה לגיא צרפתי: הבאת עוד נקודה מהמעט שיש, שאפו.

ואין כמוני מבצע- אל מול הקרחות ולאחר מכן ההסכמות החדשות בצד השני של הכביש, התחלתי להתעודד מהמבצעים החדשים. זה התחיל מהחבר מביא חבר המשיך בקופון לקופת ההתרמות, הוצאה חדשה של המיני מנוי והמחירים למשחק הגביע. אם הטור הראשון של כותבת השורות היה "רוח רעה מרחפת מעל וולפסון" הרי אפשר לכתוב על רוח חדשה. מזרחית או מערבית, גדולה או קטנה, טובה או רעה, היא ללא ספק חדשה. אז אם עד לדרכי הבא מצב הרוח מרומם, ועסקין גם במחמאות אז הנה עוד מילה טובה אחת (או שתיים, לא יותר מזה) לחברי הדיקטוריון ולעושה דברם הצהב-הב, סאחתיין. אין דבר שהקהל של הפועל אוהב יותר מאשר כשמכירים בתרומתו בהצלחת הקבוצה.

הימים האחרים- ואחרי שפתחנו שולחן, כפתור וכיס, אכלנו כמה דברים טובים יחד, שתינו כמה דברים טובים יחד וחילקנו מחמאות לכולם, הגיעה העת לחזור ולקוות לימים האחרים, בהם נציץ אל תחתית הליגה, נצקצק בלשון ונגיד: חבל ש... תרד ליגה, אנחנו צריכים אותם בליגת העל... חבל לי בשביל האוהדים שלהם וגו'. תזכורת לכולם (בעיקר אלה מהמחמאות כנ"ל) סכנת הירידה כחבר על הגרון, עדיין לא הגענו לימים האחרים.

משפט לסיכום: "אני מרוצה מזינאדין ומגיעה מילה טובה לתיירי. שיחקנו טוטאל"

הנרות שלנו

השנה אני נתקל בתופעה שמרגשת אותי כל פעם מחדש, אני מתכוון לילדים היקרים שלנו (לא אלה שמתרוצצים על המגרש לצערי) - האוהדים הצעירים והאוהדות הצעירות שנולדו לתוך מציאות עגומה, בה הפסד הוא עניין שבשגרה והקנטות בבית הספר ביום ראשון הפכו מזמן לסוג של התמודדות עם הצד האפל של החיים ולחלק מגיל ההתבגרות.

אני מסתכל ימינה ושמאלה ביציע ומחפש פרצופים מוכרים שהיו חולקים איתי" טרופית" משותפת עד לפני שנתיים- שלוש, ולא תמיד מוצא אותם. מחפש את הבחורה ש"ציוותה" עלי שלא לשבת בשורה השניה מאחורי השער כסגולה נגד עין הרע ותוצאות אין (איפה את ענבל?).

אכן, כמה נחמד לחזור הביתה מרוצה כמעט כל שבוע - הבריאות היא מעל הכל. בסקר שערך מינה צמח נקבע שכ-99% אחוזים מאוהדי מכבי ת"א בכדורסל עוברים את גיל 85 נעזב את הציניות לרגע, מה שאני כן מוצא זה ילדים, ולא פחות מכך, ילדות מגיל 10 עד 17, שבנאמות ואהבה שלא תלויה בדבר - לא בדמעה של צער, לא בהליכה עיוורת כצאן לטבח אל מול תקוות שווא נכזבות - עוזבים אמא, אבא, אח, אחות וכלב, ומגיעים לכל נקודה בארץ כדי להציל אהבה חדשה יחסית) שבנתיים רק מאכזבת) מתהומות גבעת נפוליאון שבעכו.

הם עושים זאת בכל דרך: טרמפים, אוטובוס אוהדים, רכבות, חמורים, וזה כ"כ מחמם את הלב כי אלה הילדים שהייתי רוצה לחגוג איתם בסאן סירו - אלה הם ילדי האמת. על ילדים כאלה בדיוק עלי מוהר כתב את השיר "אמרו לו". ילד ששנותיו הראשונות כאוהד לוו בייסורים, גדול הסיכוי שיהפוך בעתיד לאוהד של ממש, ההפך לגמרי מאותם אאוט-סיידרים שזימרו את התקווה אי שם במילאנו, הזכירו יותר אוהדי בית"ר והתיימרו להיקרא אוהדי הפועל (ולא שיש לי משהו נגד הצינות וההמנון הלאומי, רק שאולי היה צריך לדחוף שם איזו שורה על הפועל).

לא בושה להיוולד בטעות או שלא בטעות אוהד של קבוצה מצליחה - אך לא כל מי שרוכש כרטיס למשחק, קורא את ציוני השחקנים בסמרט-עיתון של יום ראשון או לבוש בבגדי הקבוצה, זכאי להיקרא אוהד. ישנם כאלה שלא ידעו לעולם אם הם אוהדים אמיתיים ("הפטרויטים" מהיכל "נוקיה"), וישנם אוהדים כמו הילדים שלנו שכל ניצחון הכרוך בייסורים רבים, קושר את גורלם לקבוצה ומעניק להם את התואר "אוהד" בזכות הסיגופים, ומקטין את סיכוייהם להתחתן במקרה הגרוע או להתגרש אחרי שנתיים במקרה הטוב. אחרי הכל, כמה נשים(מנקודת מבטי) יסכימו לשמש כלאה התנ"כית או סתם כפילגש, כאשר האהבה האמיתית מחכה מעבר לפינת שדרות ירושלים.

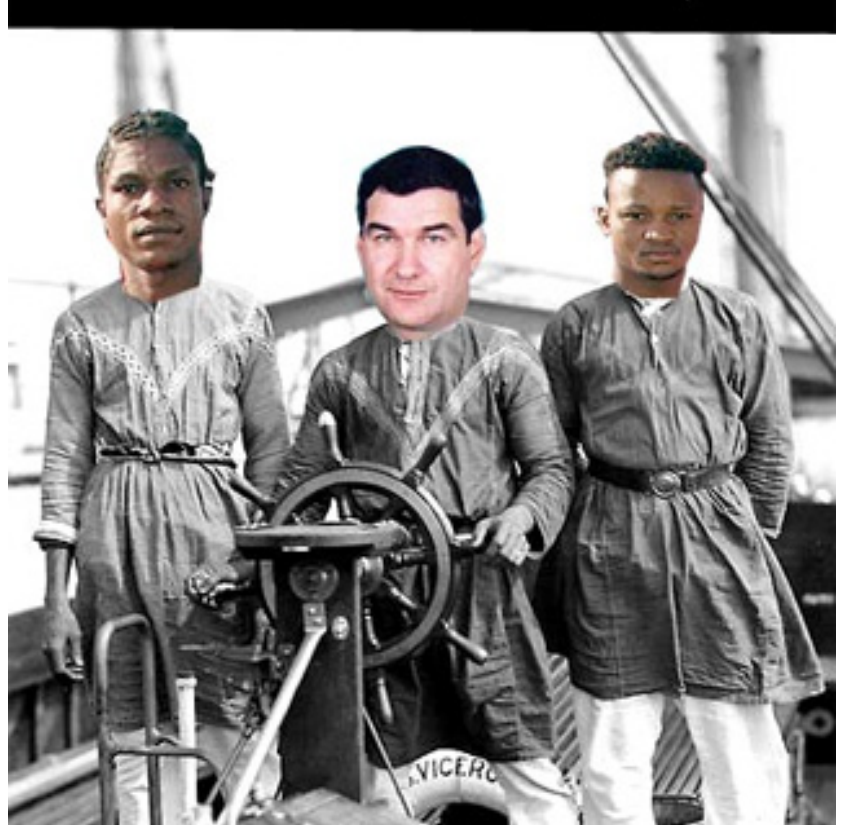
ובמעבר חד לענייני ד'יומא - למרות השיפור במצבנו, חלום אותו הפסד בטמרה ב-1989 עדיין מרצד במוחי בלילות שחורים ושימש לי כהשראה לכתבת הטור. לא בא לי לחלום שוב את החלום הזה, אך אותו ילד יקר שרואה את ביסקוט מחמיץ מול שער ריק בדקה ה-90 במצב של 0:0 ולעולם לא מתייאש, מזכיר לי בעצם ש"הילד הזה הוא אני". ותודה לסופר יהודה אטלס על תרומתו לטור.

At night I pray
That soon your face will fade away
At night I pray
that soon your face will fade away

הפנזין "באסה" הינו עיתון האוהדים העצמי של אוהדי הפועל תל אביב. הוקם על מנת להביא לידי ביטוי את דעתם של אוהדי הקבוצה, בזמנים בהם רוב אמצעי התקשורת רואים עצמם מחויבים לבעלי ההון, אנחנו רואים עצמנו כמחויבים לקהל הקבוצה.
הפנזין אינו רווחי, מממן את עצמו, ושאיפתנו היא להשתפר גם ברמת התוכן וגם ברמה הגרפית.
נשמח לקבל הצעות לשיפורים, ורעיונות לכתבות.

כתובתנו: basa@ultrashapoel.com

חבר'ה, עוד יומיים אנחנו בנמל יפו. לא להתייאש.



וּחוץ מְכֹדוּרְגֵל / א. אַבְרָם

כמו משה סיני, גם אני אוהב כדורגל אנגלי. הרומן שלי החל בגיל צעיר, עת קראתי על מולדת הכדורגל, ו"הנבחרת הטובה בעולם" (מה שמאפשר לי לתארך את הספר הנ"ל ל – 30 ביולי 1966). בדלי סיפורים על התינוקות של באזבי, על הארטס, מור ומלחמתם בצורך הנאצי ימ"ש רק העצימו את חלומותי, את ערגתי, לאותו אי מופלא בים הצפוני, הרחק מפה, המקום בו נפילי הכדורגל משחקים. ניסיתי לאסוף כל שבב מידע, תוצאות, הרכבים, דירוגים, מועדונים, אך ביני לבין אלוהי המגרש עמדה דמותו האימתנית של ישראל פז, עורכו המיתולוגי של מדור הספורט של "על המשמר", עיתון שבאותם ימים היה צינור המידע היחידי שלי לעולם החיצון. ל"על המשמר", עיתון השומר הצעיר "לציונות, לסוציאליזם ולאחווה עמים" היו דברים יותר חשובים על סדר היום, ואותו ישראל פז סרב בתוקף להרחיב את מנדט העיתון ל"ציונות, לסוציאליזם, לאחווה עמים ולכדורגל אנגלי". עמודו הבודד של מדור הספורט הוקדש ברובו לכינוסי הפועל, כתבות תדמית על הצלף הרמת שופטי חנן קרן ועדכוני מצעדת הגלבו. אם נשאר מעט מקום, ואם נחה הרוח על העורך, בפניה, למטה מצד שמאל, הופיעו, הס פן תעיר, תוצאות משחקי הליגה האנגלית. באובססיות הייתי אוסף את אותן ידיעות קטנות, מצרף משחק למשחק, שער לשער, תוצאה לתוצאה, מצייר טבלאות, אוסף סגלים (מאותם ימים מופלאים בהם ברוב חסדו היה הישראלי פז מרעיף עלי את כובשי השערים). לאט לאט נבנתה במוחי תמונה מופלאה, על מקומות רבי קסם והדר, אנשים בעלי שמות משונים ומועדוני פלא. כל גול, פצצה לחיבורים, כל שחקן, אמן השליטה בכדור, רב מג בנעלי פקקים. הכל תודות למוחו הקודח של ילד צעיר והקסם המינימליסטי של העיתונות המפלגתית העברית. כמו רוב חלומות הילדות, גם חלום האימפריה הבריטית שלי התרסק על סלעי המציאות, אותה אשליה נפלאה לא יכלה לעמוד בפני עיתונות הערב, הספורט בערבית ולימים, שידורי הלוויין, האינטרנט וכרטיסי הטיסה ללונדון .

או לפחות כך חשבתי, עד יום רביעי. צירוף מקרים נדיר מנע ממני ולו שבב של מידע על משחקה של הפועל בגביע המדינה, כשהגעתי לדירת הוודעה לקונית מהמזכירה קיבלה את פני: "ניצחנו 2:0, ביסקוט ואדרי, אני חייב לרוץ, נדבר .". תחושה מוזרה מילאה אותי, אותה שפה רזה, אותם מפעלים אקזוטים (סיבוב ט')? אותן קבוצות מסתוריות (עירוני רמה"ש?). כאילו ישראל פז צ"ל בכבודו ובעצמו התקשר אלי מהעולם שמעבר. מיד החלטתי שעל משחק זה להשאר טהור בזכרוני, ואל לי לטמא אותו בעובדות . ולכן אני מביא לכם כאן, בבכורה עולמית, את סיקור משחק גביע המדינה, הישר ממוחי הקודח (כל קשר בין התאור למציאות מקרי בהחלט):

יותר מאשר יריבות מרה, זה היה משחק שחמט, שייע "השועל" פיינגבוים ויעקב "הפנתר" בנודיס מכירים לא מהיום, לכל אחד מהם מחברות עמוסות על עמיתו. ביום כזה הפועל ת"א ועירוני רמה"ש אינן קבוצות כדורגל, הן איבר נוסף, הארכה של מוחו של המאמן, המשחק הזה יוכרע לא על כר הדשא כי אם על לוחות הסרטוט. רבבות הצופים שגדשו את יציעי בלומפילד, ממכר הקסטות עד יו"ר ההתאחדות ביציע הכבוד רק יכלו לדמיין איזה שפן טקטי, איזה עז אסטרטגית, מכינים שני המצביאים אשר על הקווים. המשחק נפתח בזירות המתבקשת מגודל המעמד, כל מהלך, נוטרל ביעלות ובזירות על ידי היריבה. על כל יוזמה של הפועל הגיב "הפנתר" בזריזות: שינוי מערך? שינוי נגדי! הסתת החלוץ לימין? עיבוי הקישור האחורי! כאשר הגיעה המחצית ניתן היה לחוש בלחץ על הספסל. האומנם רמה"ש היא חידה שאין להפועל פתרון לה ?

בדרך לחדר ההלבשה רץ לפתע שלום תקווה ל"שועל" ולחש דבר מה על אוזנו", כמובן! "צעק שייע, "איך לא חשבתי על זה!". כאשר עלו הקבוצות למחצית השניה נעתקה נשימת הקהל. כאש בשדה קוצים עברה הקריאה: "כנפו!". בנודיס הביט כלא מאמין, הוא ידע שהוא נוצח, לאבי לא היתה לו תשובה !

בדקה ה – 66 היתרון התאורטי תורגם למציאות - מהלך קבוצתי שילמד בקורסי מאמנים במכון וינגייט הגיע לשיאו בהרמה מופלאה לרחבה, וגבוה מעל כולם, התרומם ביסקוט אמבלה, הספאד ווב של הכדורגל המודרני, ושלח כדור חד אל בין חיבורי הקורות (אלא מה?) של קורצקי חסר האונים. ורק כדי לנעוץ מסמר אחרון בארון חלומות הגביע של רמה"ש הוכנס אדרי לקראת סיום המשחק, ומיד גמל למאמן בגול שיכנס לרשימת הגולים של העשור. בסיום המשחק נותרו אלפי האוהדים ביציעים, מרעימים בשירת "הנה הם באים, השדים האדומים" מסרבים להאמין, ממאנים לעזוב. האורחים עזבו בראש מורכן ועשו את דרכם לאוטובוסים, כאשר לפנייהם נסיעה ארוכה ועצובה לרמת שרון, אך כמו שאמר חיים שאבו "יום עצוב, אבל אין בושה בהפסד לקבוצה גדולה כמו הפועל ת"א".



בקטנה/ עירד צפרי

1. המדור חוזר. לפני הדרכי עוד חלמתי על מעבר לפנזין הדירקטוריון שחולק במשחק, אבל לבסוף העדיפו שם את שמעון גרשון.
2. וישירות לדרכי: גל ניר ישב פעם בשער 5. מספרים שהוא אפילו היה עומד על המעקה. בדרכי האחרון הגולים של הפועל ישבו ברשת שלו, אבל לא פעם. 3 פעמים!!!
3. בית שאן פנתה לדודי וטורי מהפועל ר"ג בהצעה להצטרף לקבוצה. יו"ר בית שאן: "התרשמנו ממה שיש לו להציע, אנחנו רוצים אותו כסוכן מכירות".
4. אוהד נבחרת הרוגבי של ווילס חתך את אשכיו לאחר שנבחרתו הפתיעה את אנגליה. ג.ס, אוהד של קבוצת הכדורגל של הפועל ת"א חתך לתאילנד לאחר שקבוצתו הפתיעה ותקפה הפוך בדרכי.
5. הקוסם, אייל ברקוביץ ינחת כנראה בסופו של דבר במכבי ת"א, אך בהפועל לא בזבזו זמן ובכסף שהתפנה החתימו שני קוסמים: צ'יקו ודיקו. השניים ינסו למצוא קסם מיוחד שיעלים את יגאל אנטבי מההרכב.
6. הישיבה על הספסל לא הטיבה עם סדאם, הקונגולזי של הפועל, והוא בספק למשחק היום עקב טחורים.
7. רנוס מיכלס, המאמן ההולנדי האגדי, נפטר השבוע. מקורביו מסרו שהוא החל להרגיש ברע מאז ששמע את שייע אומר: "הפועל ת"א שיחקה כדורגל טוטאל".
8. ואם כבר שייע, סחטיין על הזימון לאימון נבחרת הכוכבים. שייע כבר צפה בקלטות של כוכביו והחמיא לדייוויד בקהאם: "הוא מזכיר לי את קיקו רחמינוביץ".
9. אירגון השחקן ה-12 הגיע להבנות עם ראשי מכבי ת"א על סיום המחאה, אך ארגון האולטראס, ארגון הסאב וארגון חללי אבי נימני מסרב להצטרף להסכם. דובר אחד הארגונים מסר: "לא נפסיק עד שיחזירו את השבוי א.ג. המוחזק בירושלים".
10. סטטיסטיקה: שלום עקיבא, שחקנה של נצרת עילית הוא מלך החטיפות בליגת העל כשבאמתחתו 7 ארנקים, 4 כרטיסי אשראי ו-3 פלאפונים.
11. הוצא מהקשרו: אלי ז'ינו הגיב לפרשת תקיפת השופט בסיום משחקה של ב"ש לפני שבועיים כשאמר: "לא קיללנו את השופט, רק גידפנו אותו". מה נאמר ומה נגיד? אתה לא טיפש אדון ז'ינו, אתה רק מטומטם.
12. במשחק באשדוד נעצר מאמן מ.ס. יוסי מזרחי לאחר שהכניס אובוקה למגרש.
13. הכל כבר התחיל להתחבר לי: שחקן צד שמאל, בינלאומי לשעבר התחזה לנכה בביטוח לאומי. ואז פורסם שמו של דדי בן-דיין. אני כבר חשבתי שהנה ההסבר האמיתי ליכולתו של יגאל אנטבי העונה.
14. בעקבות פרשת "מאמן הקוקאין" התחלתי לדמיין מס' מאמנים בתור חשודים:
15. אם זה היה שלמה שרף הוא בטח היה מסניף בכיף שורות מהכרס.
16. אם זה היה אברם גרנט בטח כבר היינו שמים לב כי הוא היה מתנהג כמו צופית.
17. על אלי אוחנה אין צורך להכביר במילים. הוא כבר הוכיח שהוא מאמן מהשורה הראשונה בישראל ועל כך יעיד אפילו שורה אובארוב.

דרכי של חצות/ איל חן לחמן

צ'רלטון, או צ'רלטון... מה אני אגיד לכם? תאגיד הרשע והבצע. מה כבר בן אדם ביקש? לטוס לחופשה בבית מלון בתורכיה, לנחות יום ראשון, להגיע הביתה, לשים חולצה וזעיף ולקחת את האוטו לבלומפילד לראות את הדרכי ה"גדול" של תל אביב.

רק מה... מישהו בצ'רלטון חשב שזה יהיה מגניב שהדרכי יהיה יום שבת. אין התחשבות באנשים שדחו את הטיסה בשבוע כדי לראות תיקו 0 מעפן בחיפה.

להלן תקציר יום הדרכי. כל היום טחנתי לי אוכל כפי יכולתי (ובלי עין הרע יש הרבה מקום ליכולת האכילה שלי), קצת סנוקר, קצת פינג פונג עם האישה ותוך כדי כך בדיקת מיקום איזור האינטרנט במלון. הגיע ערב, אני והאישה הולכים לארוחה במסעדה התורכית במלון, אני מוריד איזו ארוחה בשרית שלא זיהיתי, שותה 3 כוסות יין לבן איכותי וממשיך הלאה לערב אלכוהול קשה - שותה לי עוד 3-4 כוסות יין, 5 כוסות של רד לייבל ו-JB ומריץ בראש תכנונים לערב דיסקו סוער. כמובן שהיא הוזרהה מראש שאני אנטוש אותה באמצע לבדוק את תוצאת הדרכי (לא היה לי לב לראות את העידוכונים בלייב). 23:00 בלילה, הולכים למועדון. אני האישה והזוג שהכרנו במלון. אני כבר קצת מסובב אבל הכל בסבבה. נכנסים למועדון, מוסר את האישה לידי החברים, ונוטש לחדר אינטרנט. הולך כולי מפוחד ורועד לעבר החדר, חותך את אולם הסנוקרף ולהפתעתי אני רואה שדווקא עכשיו החדר מלא. אף לא מחשב אחד פנוי לטובת המטרה הנעלה - לראות כמה יצאה הקבוצה האהובה שלי היום בדרכי. אמרתי לעצמי: "איל, זהו את משמיים, עזוב אותך... לך". בדרך חזרה למועדון אני פוגש 3 ישראלים שמשחקים סנוקר ושואל אותם האם יש להם מושג קליל לגבי הדרכי. "אמרו לי 0-0 במחצית, אבל אני לא יודע כמה נגמר" עונה לי בחור כבן. 50 וואלה? אלי ביטון לא כבש, סחטיין" מלמלתי לעצמי, אמרתי יפה תודה וחזרתי למועדון. לא עברו 3 דקות ואמרתי לאישה שאני לא מסוגל ככה - אני חייב לדעת כמה כמה. הנחתי את בירת האפס פילזן על הבר והלכתי שוב לחדר מחשב. "אני חייב לדעת כמה נגמר אינעל דינאק" אמרתי לישראלים מהסנוקר, נכנסתי לחדר מחשב ובאתי לבחור שנראה הכי אנגלי שם כדי שאני אדע איך לתקשר איתו והסברתי לו את מהות המשחק: "תשמע אח שלי, זה יותר גדול ממנצ'סטר - ארסנל, זה חזק יותר מכל מה שאתה מכיר, באמש'ך עשה טובה, תחפף מפה לדקה או שתיים." (סביר להניח שזה לא בדיוק מה שאמרתי לו כי הוא הסכים).

כול רועד מקליד לייבסקור דוט קום. לוקח את העכבר לכיוון ישראל, לוקח נשימה ארוכה ארוכה ולוחץ. "הפועל 3, מכבי 0". מה זה?? ריפרש!!! אותו דבר. לא ייתכן, מסתכל שמאלה על המילה הפועל, כתוב 3, מסתכל ימינה על מכבי...0. ימינה, שמאלה, ימינה, שמאלה... לוחץ על התוצאה ואז האמת מתפוצצת לי מול הפרצוף. ידעתי כוס אמק! שוב פעם מסיקה המניאק הזה?? אבל מה הקשר לאוגבונה ווסיליוק? וואי... יש ליד מסיקה סוגריים וכתוב שער עצמי. יש!!!!זיינו את מכבי, אינעל אחותם!!!!

אצתי רצתי לכיוון הדיסקו המעפן, ובדרך נתקלתי בשלושת החבר'ה הישראלים. אמרתי להם תוך כדי ריצה "0-3!!!" ואז הם שואלים למי, אני עוצר ואומר הפועל!, "די, אתה לא רציני, באמת? עכשיו אני מבין למה טל לא צלצל בסוף" אמר לי איש מבוגר כבן 65-60. לא הבנתי, ואז הוא שפך: "אתה יודע מי זה?" (מצביע לכיוון הבחור שאמר לי שהמחצית היתה מאופסת), עניתי שלא, "זה אח של דריקס!" ענה. "ראיתי את הסרט", היה הדבר הראשון שנפלט לי מהפה כמו דביל, ואחרי שצחקו 3 שניות, המשיך האיש המבוגר ואמר לי שהוא דוד של דריקס. הפעם עצרתי לחשוב, כולי מסובב מאלכוהול, אמרתי לעצמי שאין סרט על דוד של דריקס, חייכתי ואמרתי: "וואלה, תמסרו לו תודה", ועפתי מהחדר לכיוון האישה בכדי להסביר לה מה גדול הוא הלילה (ולא שזה מזיז לה יותר מדי, סתם שמחה לראות שאני מחייך). במהלך ריצה מטורפת לדריקס אני מרגיש פתאום בחזה איך תערובת של בשר לא מזהה עם הרבה אלכוהול עולה לי כלפי מעלה ומבצעת בי שמות. אני עוצר... לוקח נשימה ארוכה, מסדר את מערכת העיכול וממשיך לרוץ, נכנס למועדון, נותן לה וואחד צירפות, אומר לה: "שלוש כפרה, שלוש... שנייה אני חוזר", רץ לשירותים, פותח את הדלת ומסיים את הערב מאושר בתוך מיץ של קיא.

